

SZEKELYFÖLD

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HIRLAP.

Előfizetési árak: Egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr, egyes szám ára 6 kr.
Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Felolvasó szerkesztő és kiadótulajdonos:
IFJABB DOBAY JÁNOS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
SZABÓ ALBERT KÖNYVNYOMDAJA K. VÁSÁRHELYT.
Hirdetések díjszabály szerint. Nyitlatter 10 kr.

Előfizetési felhívás.

A „Szekelyföld“ című politikai, közgazdaság társadalmi és szépirodalmi, hetenkint 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre . . . 8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadhatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyuttal t. előfizetőinket, szíveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

A „Szekelyföld“ kiadóhivatala.

A háromszéki tanító testület közgyűlése.

A mindennapi élet ezen majd azon testületet hozza felszínre s alkalmat nyújt a közönségnek, hogy azok élet működésébe időnkint betekintszen. F. hó 16. és 17-én a háromszéki tanítótestület tartotta meg évi közgyűlését s alkalmat nyújtott nekünk, hogy a nemzet napszámásainak társulati életéről, a tanítók törekvéseiről, s a tanügy mai állásáról magunknak képet szerezhessünk.

A „Szekelyföld“ tárczája.

A nők, mikor ruhát választanak.

Irta: Dobay János.

(Felolvasott a „Háromszéki tanító-testület“ Kézdi-Vásárhelyt november 16-án tartott estélyén)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hajdan nekem tartottak a tanítók előadást s ma én olvasok fel a tanító uraknak. Tehát egy kicsit szerepet cseréltünk. — No legyenek nyugodtak, én — ha nem hallgatnak is meg figyelmesen, nem fogom önök ellen alkalmazni azon fegyelmi eszközöket, melyeket ellenem alkalmaztak önök elődei s én azért csak kérem hallgassanak meg.

Mindenekelőtt ki kell jelentenem, hogy abban, hogy én most e méltóság teljes helyen ülök bűnös egy általában nem vagyok.

A dolog rövid története az, hogy egy napon a piaci járdán ögyelegvén, egy kerek alakot látok felém hömpölyögni. Az alakban pár pillanat múlva az én kedves Károly barátomat ismerem fel, ki nek periferiális állapotáról mindenki meggyőződhetik arról, hogy a magyar tanítóknak még sincs oly rossz állapota, mint sokan vélik.

Röviden előadja, hogy mi készül, közgyűlés, ilyen meg ilyen nagyszabású hangverseny s nekem az az okvetlenül czimbalmazuom kell. Épen mintha egy cipőfőlőztől azt kívánnák, hogy a párisi világiállásra készítsen remekbe egy pár cipőt. Mert hát szent és való, hogy én értek ama legmagasabb hangerőhöz, de csak annyit, mennyi magam multságára s közvetlen környezetem kétségbeejtésére elegendő, de azzal önök elébe állani nem fogok, mert hát annyit nem tudok, hogy produkáljam magam, de annál többet tudok, mintsem

sünek. A közgyűlésnek természetesen ünnepies jelleget adott azon buzgó törekvés, melyet a kézdíváshelyi tanítótestület kifejtett hogy a megyéből összesereglett kar-társakat ne csak szívélyes szeretettel fogadják, ellássák, hanem itt tartózkodásuk 2 napját lehetőleg kellemessé is tegye. És ez a kézdíváshelyi tanító uraknak a polgárság szíves támogatása mellett sikerült is.

Csütörtökön a reggeli vonat hozta meg a vendégeket Kézdi-Vásárhelyre, vezettetve a legderekbab, a legkitünőbb tiszteletbeli tanító, megyénk nagyérdemű főispánja által, kinek nemes példája mindenkit megtaníthat arra, hogy miképen kell szeretni és szolgálni a közügyeket. Egy megyelő, ki tiszteletbeli tanító, tiszteletbeli tüztöltő, való-ságos lelke és mozgatója minden jóra való törekvésnek, ki örök tevékenységével csendben csinálja a megye történetét, melynek minden lapja az ő szép cselekedeteivel van tele.

A pályaháznál az érkező vendégeket a kézdíváshelyi tanítótestület fogadta s Vajna Károly tartott üdvözlő beszédet. A város polgársága által felajánlott kocsi-kon bevonult a testület a városba s néhány óra múlva már kezdetét vevé a közgyűlés.

László Lukács tanítótestületi alelnök következő beszéddel nyitotta meg a közgyűlést:

Igen tisztelt Közgyűlés!

A jelen alkalommal ismét én foglalom el az elnöki széket; a minék magyarázata azon sajnálandó körülményben van, hogy a megyei tanító-testület, igen tisztelt elnöke az állásáról véglegesen és visszavonhatlanul lemondott. Ez oknál fogva ne-

azt higgyem, hogy eleget tudok. Az én barátom váltig biztatott, hogy elvegyülök, beszélt mérsékelt igényekről én meg szerénykedtem s végre is abban egyeztünk ki, hogy czimbalmozás helyett tartsak egy felolvasást.

— Te is voltál egykor tanító, — biztatott jó lélekkel az én Károly barátom — s beszélj erről.

Tény az, t. h., hogy az istenek egykoron diák koromban meggyűlölének vala s házi nevelőt csináltak belőlem. Hanem annyi bizonyos, hogy az én nevelősködésem ugyancsak rosszul ütött ki. Egyik tanítványom, a melyiknek esze lett volna, föbe lötte magát, a másinak meg nem volt esze s az megélt, s olyan tölkfőlkő maradt, hogy bizony Isten, a földbe sülyednék szégyenletemben, ha valaki megtudná, hogy ama fényes mágnás ifjunak én voltam egykor a preceptora. Egyébiránt az én drága tanítványom nagy gavallér, fényes főúr s minden dolga jól sikerül. Hjah, az ostobaság manapság négylovas hintón jár, míg a művelt é z gyalog sántikál. Egy szó, mint száz, én önöknek nem tudok alkalmisággal kedveskedni, mert egész nevelősködésem alatt nem találok egy kimagasló pontot, melyről érdemes volna beszélni. Azért nyugodjanak ezen emlékeim békében!

Hogy önök engem megérthessenek, ki kell azt is jelentenem, hogy bennem két ember van, t. i.: egy gyomorhajos ember, ki mindent sötét szinten lát, ideges, desperátus és ingerült, ki ilyenkor csupa komor, sötét dolgokat ír, de van egy egés-séges ember is, ki szeret vidám, derült dolgokról csevegni. Ha tehát vidám akarok lenni, meg kell várni az alkalmas időt. Mind vártam, vártam, de nem akart az az idő elérkezni. E közben a napok kétségbejött sebességgel multak. Már azon

kém jutott a szerencse elfoglalni az elnöki széket a mit a midőn teszek, szívesen kérem a t. közgyűlést, engemet legjobb akaratú támogatásával megajándékozni s egyuttal odajutni, hogy a gyűlés úgy intenczióban, mint alkotásában megélt azon mértéket, melyet tanítótestületünk kivívott tekintélye parancsol, megélt azon mértéket, a melyet a társadalom tőlünk vár és megélt — különösen megélt azon mértéket, a melyből az általunk képviselt ügyek, a tan- és nevelés ügynek felvirágzása méltán várható.

Mert ne feledjük igen tisztelt gyűlés, hogy bár tanítótestületünk sokat megtett erejétől telhetőleg, hogy a társadalom sok irányu várakozásának megfelelhessen s abban magának állást és befolyást biztosítván, éppen magának a társadalomnak átalakításában nekie jutott szerepét betölthesse; ne feledjük, hogy bár tanítótestületünk száz és száz oldalról vitatta meg ez ideig a tanítás és nevelés fontos kérdéseit s ennek folytán működése irányát mindig újabb és helyesebb elvek szerint szabta meg, mégis a munka korán sincs bevégezve; s a komoly, czéltudatos, vállvetett munkálkodásra, éppen oly nagy szükség van, mint valaha, hogy a még eddig talán meg nem oldott kérdések megoldást nyerjenek, avagy a korszellem által előtér-be állított fogalmak tisztáztassanak, s az ily tisztázt elvek és fogalmak a népevelés minél helyesebb irányítása érdekében érvényesíttessenek, realizáltassanak.

Bár nem célzom t. közgyűlés, hogy egy elnöki megnyitó szükkeretében bármelyiket is azon kérdések közül belevonjam, annyival kevésbé, hogy azt a helyről tüzetesebben is fejtegetsem; még se tehetem, hogy egy párt ama fő-fő fontosságú kérdések közül ez alkalommal is előtérbe ne állítsak s azoknak legbölcsebb megoldására s az életbe leendő legbölcsebb átültetésére a figyelmet fel ne hívjam.

Ezen nagyfontosságú kérdések egyike szerintem t. közgyűlés! a nevelés kérdése; — de nem azon szempontból, hogy mi a nevelés a maga lényegükben, mert hisz a fölül — mondhatnám vala-

gondolkoztam, hogy orvosi bizonyítvánnyal igazolom a rendező bizottság előtt rosszullétemet. Nekem is fog adni talán egy olyant Aeskulap ur, minőt a napokban hivatalos okiratok között láttam. Elég érdekesnek tartom e bizonyítványt, hogy itt önöknek reprodukáljam. A hivatalos irat így hangzott: „Alattirt hivatalosan bizonyítottam, hogy X. Y. ur előttem gyomorfájásról panaszkodt, mi mián nevezett ur 8 napokig házi foglalatosságaiban nem léssen tökéletes.“ No hát én 14 napig nem voltam házi foglalatosságomban tökéletes, de egy napon kiválóan jól éreztem magamat, semmi göres, semmi nyomás az agyon, a veres czicza inscelkedik velem, nem rugom fel, tehát jól vagyok. Konstatálom tehát, hogy a göres folytonossági hiány bekövetkezett s kedélyhangulatom elég nyugodt egy felolvasás megírására s hozzá fogtam a munkához.

De hát miről is zengjen az ének?

A mi csak a földön és föld felett téma volt, eddigi felolvasásaimban mind feldolgoztam. Olvas-tam fel sokszor a nőkről, nem egyszer a szerelemről, sütés-főzésről, vén leányokról, csillagokról, agglagényekről stb., stb., szóval mindenről, mihez az én csekély tudásom eljutott. No, seba, ülünk le s a bevezetés megírása alatt majd jön eszme.

Lassankint megindult a gépőzet, melyben az egy a fantáziát gyártja, egymás után vonultak el a gondolatok, vigak, borusak felváltva. [Már készen vagyok a bevezetéssel, s készülök, hogy a gondolatokat szépen felöltöztessen, midőn az ajtón kopognak.

— Lehet! — kiáltám a lehető legmérgesebben. Az ajtó nyílik s nyomul befelé egy, két, három, négy iskatalya s azután még vagy 5 drb iskatalya

mennyien tisztában vagyunk. Hanem sokkal inkább azon oldalról fontos a kérdés, hogy vajjon a helyes nevelés igazi átfolyának-e a mindennapi életbe? hogy maga a nagy társadalom a maguk tiszta értékük szerint becsüli-e a nevelésnek sarkalatos igazságait, és hogy vajjon ez igazságokat — mint egy nemesebb élet feltételeit — felszívja-e magába, s átmelegülve azok által, vajjon azok parancsoló befolyásának hódolva és szívesen karolva — irányítja-e életfolyását?

T. közgyűlés! Nem czélom e helyen sötét képet rajzolni; nem is szeretem a sötét képeket, sőt inkább szívesen ismerem el, hogy a mai társadalomnak igen sok üdvös intézménye; és igen sok lelkes bajnok támadt, a melyek és a kik éppen a szép és a nemes, az igaz és a jó terjesztésének szolgálatában fáradoznak; és azt is szívesen és örömmel elismerem, hogy nemes fáradozásainak eredménye itt is ott is észrevehető; de ezekkel szemben mégis azt mondom, hogy a szép és nemesnek, az igaznak és jónak szeretete nem urálja úgy az embereket, a társadalomnak minden rétegét, mint a mily mértékben kellene, hogy urálja, kellene, hogy átjárja a végét, hogy a boldogság az emberi társaságokban jobban meghonosodjék. Csak az ideig, óráig való boldogulás, de nem az életet fenntartó és megáldó boldogság az élet czélja az emberek nagy részének s a társadalom nagy zömének is. Innen van a külsőség utáni kapkodás, az önhasznosulás, az üres csillogásnak mód nélküli hajhászata és száz meg száz baj, a mit a beteges korszellem a mai társadalom nyakába zadított. Vagy más szóval, a nevelésnek arany igazságai nem hatnak be elég mélyen és nem járnak át elég részleteiben az emberi szíveket s így nem is terünek meg részére az óhajtott gyümölcsöt, a valódi boldogságot.

T. Közgyűlés! Mi vagyunk egyfelől a letéteményesi azon eszközöknek, a melyek által amaz igazságokat, a melyeket a helyes nevelés parancsol, bevihetjük az utolsó kunyhón elkezdve mindenné; mi nekünk áll módunkban, ha lassu lépésekkel is, a nevelés helyes elvei előtt meghódolhatni az emberiséget s így azt a mi a korszellemben beteges, kiküszöbölni s helyébe a szépnek, nemesnek, az erkölcsi értékkel bíróknak uralmát állítani. Csak ne feledjük, hogy a midőn a zsege ifjúságot az ismeretek gazdag tárházában körülhordozzuk, s őket szellemi kincsekkel gazdagítjuk, ugyanakkor és párhuzamosan a jó nevelés minden kincseivel is lássuk el őket, hogy az ész és szív kiképzése, gazdagsága egyensúlyban álljon, mert csak így nevelhetünk helyes embert, boldog embert. Ne feledjük, hogy eszközök állanak rendelkezésünkre, melyeknek felhasználásával a szépet és nemes szítás közben munkálhatjuk s elterjedését biztosíthatjuk, és ez uton a hamis korszellem befolyását megakadályozhatjuk s a társadalmat erőnkől telhetőleg, egészségesebb életirány felé terelhetjük.

A másik ép oly nagy fontosságú kérdés, a minék

madzagra felfűzve s utánuk két keroskedő tanoncz:

- Alászolgája! Jó estét kívánok.
- Adj isten! — kiáltottam bosszusan.

A dobozokat szépen halomba rakják a szoba közepe s még időm sincs egy sarkasztikus megjegyzést megkoczkáztatni, már ismét kopognak az ajtón s belebeg 5 ifjú hölgys közük a feleségem. Kurtán furcsán tisztába jöve, hogy itt ma téli kalap választás leend, vagyis más szóval, oda van a mai nap, oda az édes nyugalom. Mert kérem minden választás izgalmas dolog szokott lenni s fölforgatja a rendet, de a kalap választás minden-nél izgalmasabb.

Van nekem némi halvány fogalmam arról, hogy midőn Khinában árvíz rombol, vagy egy dinámittal terhelt hajó felrobban, vagy az Aetna kitör, minő nyomokat hagyhat hátra, de arról, hogy mit tesz az, midőn öt hölgys harmincz kalap közül választ, csak annak lehet fogalma, ki ezt a proceszust végig szenvedte.

Az iskalyák az asztalra s az én drága eszmém az asztal alá kerülnek. Ezen kívül a szobában levő összes butor egy pillanat múlva dobozokkal, s női kalapokkal telik meg. Mindenütt és mindenütt csak kalap, szalag, virág és toll.

Édes istenem — sóhajtam magamban — ha egy napon a földön élő összes selyem-hernyók, strucc-madarak s kócsagok elpusztulnának, mennyi nyomorúságtól szabadulnánk meg mi szegény férfiek!

A kalapok kézzől-kézre járnak. Ah mily pompás! Ah mily isteni! Nézd angyalom, minő nagy-szerűek e tollak! Nó ez már igazán utólrhetlen! Nézd ennek a vágását, ez már csak Páristól telhetik ki! Oda nézek arra a párisi utólrhetlenségre. Eskü alatt vallhatom, hogy úgy nézett ki,

fejlesztése és megoldása legfőképpen reánk vár: a nemzeti öntudatnak fölelevenítése, éberen tartása és lehetőleg legmagasabb fokra való eljuttatása. Nem azt értem ezalatt t. közgyűlés, mintha a magyar nemzet minden fia eléggé nem érezné azt, hogy ő magyar; nem is azt értem, mintha hinném, hogy a magyar nemzetnek lehetne egyetlen gyermeke, ki hazája iránti kötelességét teljesíteni bármikor kész ne volna; hanem értem azt, hogy a különböző nemzetek rohamos sietséggel törnek előre, versenyre híván egymást, sőt a köztünk élő apró nemzetiségek is bámulatos erőfeszítést produkálnak, hogy a versenytéren el ne maradjanak, és mindezt teszik nagy öntudatossággal, az ő nemzeti voltukra való büszke hivatkozással. Ezért kell a tanítósnak a nemzeti öntudatot éber élelenségben tartani és a haladásnak, a kultúrának minden eszközére reá mutatni, reá vezetni, hogy bármikor jöjjön az összemérkőzés, — a nemzetnek előnyére üssön ki.

Nem szabad azért ez irányban is tétlenül maradni, sőt a békés idöket arra kell használni, hogy a cultura minél tökéletesebben felvirágoztassuk. Ehhez a munkához testületünknek is hozzá kell járulni és én mindnyájunk részére kitartható kérvet hozza a mindenhatótól, mai közgyűlésünket megnyitottnak nyilvánítom.

A tanítók mulatsága.

A háromszéki tanítótörsület f. hó 16 án estélyt rendezett, mely minden tekintetben szépen sikerült. Nagy és diszes közönség gyűlt össze, melynek legnagyobb kontingensét természetesen a tanítótörsület férfi és nő tagjai tették ki. Ha az ember a társaságunk végig tekintett, az első benyomás az volt, hogy vagy a háromszéki tanítóknak és tanítónőknek van jobb sorsa, mint a többieknek, vagy hamis azon országos jankikáltás, mely sorsukat olyan keservesnek festi. Annyi jól táplált derült alakot ritkán lehet együtt látni s a hölgyek is csak amugy virultak a nagy „nyomorúságtól.“ A léleknek fel kellett vidulni a pezsgő élet és élelenség ama jelenségein, melyeket e kedvesen mulató csoportnál látott. A hangverseny minden egyes szereplőjének egész tapsviharokat előlegezték s a végén pedig a foglalt bö kézzel megduplázták. Haládatos olyan helyen szerepelni, hol nemcsak a szív, de tenyerek is tele vannak lelkesültséggel. Bajos lenne azért meghatározni, hogy melyik szereplő nyerte ki inkább a közönség tetszését, mert mindenki kikapta bőven a magát. Ilyenkor természetesen a komoly kritika is belefulad az általános lelkesültség árjába, a hibákat feleli s csak arra emlékszik vissza, ami kellemes volt, biza vajmi kevés volt, de annál több szép és megkapó. A műsort a zágoni tanítói dalkör nyitotta meg Verdi örökszép dalával a „Párisi ifjak“-kal. Ez a 6 tagból álló derék dalkör az egész megyében szép nevet vívott ki magának, s bárki elismer-

mint egy melázó béka, mely kaczerán egy nagy veres tollat tűz a fejére. És a többi is mind ilyen formán néz ki. Az egyik elől, a másik meg oldalt van felhajtvá, belapitva, visszanyomva. Mind meg annyi feltollazott, felselymezett szörnyeteg, mely mindenre való, csak arra nem, hogy egy női fejet ékítsen.

A divat semmiféle ruhanemben annyi izléstelenséget nem produkál, mint a női kalapoknál és a nő, ez a finom s oly sok izléssel bíró lény hódol neki. Minél bizarabb, minél excentrikusabb, annál inkább akceptálja.

Az első óra általános szemlével telik el s azután következik a részletes vizsgálat.

Nagy isten, mikor lesz mind ennek vége!

Eszembe jutott, egyik barátom esete. A bizszi vizsgán azt kérdezték tőle, hogy ha ő egy századparancsnoka s az ellenség a közelben van, miképen nyomul előre, hogy a harcztot felvegye — „okosan és ravaszul“ lön a böles válasza. Nem is lett ez én barátomtól századparancsnok.

Nohát én is ezt az utasítást követem, hogy az ellenséges asszonycsapatot arra bírjam, hogy a választást lehető gyorsan ejtse meg. Okosan s ravaszul, elkezdtem a kalapokat dicsérni s ha észrevettem, hogy valamelyik kalap egyik-másik hölgys rokonszenvét kinyerte, kifogyhatlan valék a magasztalásban. Ah mily gyönyörű — kiálttam lelkesülten. Azt az állást a híres Medici Katalin viselte, ha tetszik — akár képről megmutathatom. Az az strucc-toll valódi, ismerem leírásokból. Egyenesen a délafrikai strucc-telegekről származik, ilyen csak grófnők szoktak viselni. Az a selyem is hamisítatlan lyoni gyártmány — s buzgón keresem rajta a gyárjegyet, persze hogy nem kaptam meg. A virág rajta meg a legszebb khrysanthe-

heti, hogy összetanultság s harmonikus tökély dolgában ritkítja párját. Kusztos Gyula ur szavalata egészen „szíviük szerint való“ szavalat volt, szép érzelmes előadás mely nem exequálja a közönség tetszését, s mégis megkapja. Semmi kitörés, semmi idegrontó pathos s csupán a hangnak szívhez szóló varázsa volt, mi a hatást előidézte s megtalálta az egyenes utat a szívek felé. A „Magyar Abránd“ Csinádi Lajosné és Bodor Miklós által szépen sikerült volna, ha a hegedű influenzában nem szenved, azonban a zongora teljesen egészséges volt s a nagy műterlemmel s izléssel kicsalt hangok helyrehozták a hibát. Makkai Dániel ur a mi pompás hangú énekvezérünk Szabó Antal ural csuáltak egy énekduettet, melynek legszebb dicsérete az, hogy a lelkesült hallgatóság kívánságára összes ének-készlettel ki kellett egymás után rukkolniuk. De végre is az ének hamarabb kifogyott, mint az újrászás s így a hallgatóságnak a jövő számokra kellett a megmaradt részt eltenni. Ezután Dobay János felolvasása következett, melyet mai számunkban közlünk. A következő szám „Rákoczy fogása Rodostón“ melodráma lett volna, de csak dráma lett belőle az t. i., hogy az a szám egészen megbukott, azaz kimaradt, azonban ki kell jelentenünk, hogy a rendező bizottság olyan kárpótlásról gondoskodott, mely ellen panaszkodni egyáltalában nem lehet. A kárpótlást Loyczel kisasszony éneke szolgáltatta, melyet Raffay Irma k. a. czimbalmon kísért. A két bájos ifjú lányka mellé állított a rendező bizottság valószínűleg — valószínűleg garde-pubnak — egy kis bögőt, melyet azonban szívesen elengedtünk volna, mert mivel hogy ebbe a kettőbe a csello sehogy sem illik bele. A csengő tiszta hang s a kitűnő czimbalom-kísérettel oly pompás összhangot képezett, hogy a közönség a végletekig újrázta a bájos működőket. Még volt egy sikerült hegedűkettős Hajdó Ödön s Balázs Márton urak által s ezzel az estély művészi része véget ért, azaz, hogy a mi ezután következett ez is belevág a művészetbe, mert hát egy néhány négyyszögöl területen néhány tuozat párnak táncolni s kinek-kinek a maga és társa részére más ember megélhetésének veszélyeztetése nélkül akkora helyet szorítani, hogy azon 4 láb a tánchoz szükséges kisebb nagyobb rugásokat a szomszédok testi épségének veszélyeztetése nélkül megtehesse, ehhez a művészetnek egy bizonyos neme szükséges. Nos hát ez is sikerült s folyt a tánc széles jó kedvvel kivilágos virradtig.

Meghívó.

A kézdivásárhelyi oltár-egyletnek f. évi november hó 26-án d. u. 1 órakor Kézdi-Vásárhelyt a kantai gymnasium nagy termében közgyűlése leend, melyre az érdeklődők, alapítók és rendes tagok tisztelettel meghívottak.

num utánzat. Ez a legdivatosabb virág Japánban érdemrend van nevére. Az egész kalap együtt és összevéve a legszebb példány, mit valaha női fejen láttam. Aztán hogy áll a Nagysád színéhez; az a gyöngéd rózsaszín az ábrázaton, a kalap kékjével, vagy a göndör fronfrókkal s villog a barna szemekkel ékített arc azzal a lángoló piros szalaggal, igazán dicsően talál. Aztán ne aggassa Nagysádot, ha a kalap szélei nincsenek egyenletesen körül metszve s a foszlány fityeg róla, mert hát kérem ez a legújabb divat. Ha parancsolja, mutat-hatok diszkadásu könyvet, melynek szélei nincsenek kivágva s csupa foszlány. Manapság a divat egyik legszebb produktuma a rongyosság.

Sok és ékes szóval odavitem a dolgot, hogy az én hölgyeim lassankint belebolondultak a földi-ösért kalapokba s este 11, 11 órakor elkészült a választás. Mindenki megkapta a maga kalapját s ekkor aztán szétszórtak. Én is előkerestem az asztal alól megkezdett felolvasásomat, de uram isten minő állapotban! Az öt pár piciny e ipőcske teljesen semmivé tette az egész papirost. Csupa divatos foszlány az egész!

No de seba holnap újra kezdjük. Azonban szegény fejemre a csalódások egész özöne várt.

Másnap ebéd után ismét konferencia volt. A hölgyek leunatkoztak a választott kalapokról. Hosszas volna az ujabbi tárgyalásokat tövirel-hegyire leírni s csupán a végeredményt konstata-lom, azt t. i. hogy három kalapot egymással elcserélték s kettőt pedig a kereskedésbe vissza származtattak, hogy bármily áron adják el. Ezek között volt a khrysanthem-virágos is. Csak ne hogy a japáni császár valamiképen megtudja, hogy az ő virágát így csuffá tettek.

Az én hölgyeim azon boldogító ígérettel távo-

A gyűlés főbb tárgyai:

1. Igazgatói beszéd.
2. Elnöki megnyitó beszéd.
3. Titkári jelentés.
4. Püspök önm. felmentése az 1891. számadásról.
5. A számvizsgáló bizottság jelentése.
6. A vizkeresztgyűjtés eredményének bejelentése és a gyűjtésnek jövő évre való elrendelése.
7. A tisztikar és bizottsági tagoknak választása az alapszabályok 7. §. értelmében.
8. Határozat a tárlat megtartása felett.
9. Folyó ügyek.
10. Indítványok.

Kézdí-Vásárhelyt, 1893. november 15. én.

Br. Szentkereszty Stephanie
olt.-egyi elnök,

László József
főjegyző.

Különlélek.

— Kinevezés. A vallás- és közoktatásügyi miniszter a bükevádi és mikóújfalusi községi iskolához zabolai gróf Mikes Arminit ideiglenes miniszteri iskolálgatógatóvá nevezte ki.

— Trachoma orvos. Az elmúlt nyáron a belügyminiszter ur megbízása folytán egy trachoma orvos járt Kézdí-Vásárhelyt, ki a városon levő összes tanintézetek tanulóit, műhelyek alkalmazottjait megvizsgálta s a talált trachomás szem-betegeket gyógykezelés alá helyezte. A belügyminiszter ur meggyőződést óhajtva szerezni, hogy miféle eredményeket szült az általános gyógykezelés, ismét egy specialistát küldött a megyébe, ki jövő hétfőn fogja a felülvizsgálatot megtartani.

— Két főispán jelentette f. hó 14-én be a Jókai-jubileum végrehajtó-bizottságának, hogy az ünnep sikere érdekében megyéje intelligenciáját a mozgalomba bevonja. Az egyik: Zsilinszky Mihály, ismert történetíró, Zólyom megye főispánja, a másik pedig Póta József, Háromszék. főispánja, a ki levelében többek között ezeket írja: „Mint annak a kornak növendéke, a mikor nagy Jókaink munkáiban erősödünk az általános csüggedés közepette, hogy még lesz egy jobb jövő — kötelességemnek ismerem megjelenni és leróni a hála adóját az ötven éves írói jubileum napján.”

— A közönség figyelmébe. Az idei őszön megjelentek a kézdívásárhelyi piacon gabnaszedő zsidó üzérek, kik lencsét s különböző nemű gabonákat vásároltak össze. Ezekből a vásárokból minden csütörtökön több panasz szokott felmerülni, mivel ezen üzérek vagy nem fizették ki, vagy csak hiányosan fizették a megvett árukat, szóval az egy-

szerű földmivelők bizalmával visszaélve, sok keletlenlést, huzavonát idéztek elő. A hatóság ismerve a bajt a legjobb akarrattal sem tudta a szegény egyszerű gazdákat a körmonfont raffineriával véghez vitt visszaélésektől megoltalmazni, mert hát az adás vevésből származó differenciák elintézésére a polgári bíróság az illetékes hatóság s a megkárosított eladók inkább odahagyják pénzüket, mintsem pert indítsanak. Így tehát szabadon folyt a garázdálkodás, a rendőrségnek sok hiában való munkát okozván. Végre azonban két ügynök megakadt. Ezek névszerint Hozolics és Rézer, karathnai László Zoltán által szerződés szerűen beszállított 100 métermáza lencsét, a nélkül, hogy árát kifizették volna, az eladó nevére hamisított feladó-vevénynyel Brassóba szállították. Káros csalásért bünvádi feljelentést tett a rendőrségnek, mely az ügyet a kir. törvényszékhez áttette. Mi itt csak arra figyelmeztetjük a gazdaközönséget, hogy óvakodják az ilyen gabnaszedőktől „ha nem akar magának minnuntalan újabb meg újabb pereket szerezni.”

— Artéri hidak a brassó-háromszéki vasuton. A tavaszi áradások alkalmával tett tapasztalatok folytán bebizonyult, hogy Imecsfalva és Szentkatolna határában valamint Nagyborosnyó előtt a vasuti töltés az árvizek lefolyását akadályozta s a megtartott bizottsági tárgyaláson artéri hidak beiktatásának szükségessége állapított meg. A m. á. v. a tervezeteket elkészítvén, november hó 16 és 17-én tartattak meg a helyszíni bejárások a vármegye alispánjának vezetése alatt az új létesítményeknek elhelyezésére és a kivitel megállapítására nézve. A bizottsági tárgyalás eredményére reflektálni fogunk.

— Farkasok. Ha megérkezik a tél tudniillik, a milyen nálunk pár nap óta volt, akkor megnyílik az állandó rovat is a farkasok számára. Farkas itt, farkas ott, farkas mindenütt. Ma abban a boldog helyzetben vagyunk, hogy egyszerre három vidék farkas kalandjáról tudunk hosszú és rémes leírást közölni. Az egyik Lúget mellett játszódtott le, a hol juhokat őrző pásztorfiu hessgettette el az orda-sokat az akol mellől. A másik eset Hétfaluban volt egy erdőszéli lakás mellett, a hol sertésekre fájta a foga egy hatalmas farkasnak, de a melyet a „háziak zaja” megfelelő szegyezteljes távozásra birt. A harmadik sokkal veszélyesebb találkozásról ad tudósítást a „Szekely Nemzet”. Tegnapelőtt ugyanis két nő a sugási fürdő felé vezető Debren oldalon utazott, hogy a fürdőben végezt munkát megtekintésük, mikor a „Dacozó avas” aljában a patak mellől egyszerre kiállott velök szembe négy hatalmas farkas. — A nők csak a

lovak nyugtalankodása által lettek figyelmesekké s akkor látták, hogy csekély távolságban kicsoda ellenség vár rájuk. A lovak tüszkölték, toporzé-koltak s az egyik nő a rémület pillanatban leugrott a kocsirol s a mit a kőve dermedt kocsis nem birt megtenni, gyorsan megfordította a szekeret, rákiáltván a kocsisra, hogy hajtson teljes erejéből visszafelé. A négy ordas fogát csatogtatva, kísérté meg perczekig a menekülő kocsi, míg a városhoz közel érve elhagyták azt s viszszaakulogtak az erdőbe.

— Halálozás. Özvegy szentkatolnai Elekes Zsigmondné, született Kerekes Nina és gyermekei: Ida és Zsigmond; valamint mostoha gyermekei: Gizella és Sándor; nemkülönben az elhunytanak testvére: szentkatolnai Elekes Albert, neje és gyermekei; ugyszint szentléleki Geréb Györgyné — előbb Kerekes Sámuelné, — mint anyós, Kerekes Sámuel, mint sógor és gyermekei, a maguk és a rokonok nevében, mélyen megrendült kebellet tudatják, a forrón szeretett férj, édesapja és rokon: Szentkatolnai Elekes Zsigmond földbirtokosnak, folyó 1893. évi november hó 8-ik napján, d. u. 3 órakor, életének 59-ik, boldog házasságának 22-ik évében, hosszas szenvedés után történt, gyászszos kimúltat. Az üdvözültnek portetemei folyó évi november hó 10-ikén d. e. 10 órakor fognak a Viz-utca 7-ik szám alatt levő lakásáról — a háznál tartandó halotti szertartás után, Kis Soly-mosra szállíttatni, s ott d. u. 4 órakor — a családi sirkertben örök nyugalomra helyeztetni. Béke lengjen porai felett! Nagy-Enyed, 1893. nov. 8-án.

— Nincsen kholera Háromszéken. Nem is volt. A Nyárospatakon előfordult két gyanus halálozásról ugyanis bebizonyult, hogy az nem volt kholera, így derítette ki a m. kir. belügyminiszter leirata szerint a bakterologiai intézet. A megyei közegészségi bizottság november hó 15-én tartott ülésében, ennél fogva feloldotta a zárlatot a vármegye területén s utasított határozta a miklósvári járás főszolgabíróját, hogy Nyárospatak telepét továbbra is rendőri felügyelet alatt tartassa s nevezetesen annak kiderítésére igyekezzék, hogy minő egészségtelen ital vagy tápszer okozta a betegségeket. Mert kétségtelen, hogy az előfordult esetek vagy hamisított ital, vagy pedig egészségtelen táplálék okozatai voltak; de az illetőknek meglehetősen konok magatartása és nyilatkozatbeli zárkózottsága miatt nem volt megállapítható, vajjon nem pálinkamézélésre használt repálé, vagy talán egy kis pálinkaerősítő vitriol, avagy tilos módon fogott maszlagos hal okozta-e a kolera-gyanus gyomorbeli veszedelmes állapotokat.

zának, hogy estére ismét visszatérnek ruhászőveteket választani, mert a bécsi, budapesti és brassói minták éppen az nap megérkezének.

Hát én szerencsétlen, mikor írok felolvasást?

Már mindegy, a mi lesz, az lesz!

Es nemcsak azon este, de másnap is folyt a szövet választás, de ezt már nem néztem oly mérgesen, mert már kezdett agyamtan kibontakozni azon gondolat, hogy bosszút állok eddigi szenvedéseimért, hogy leleplezéseket teszsek s minden nőten ember részére intő s elrettentő példaul megírom, hogy mibe kerül egy házas embernek a nők divatos ruhája.

Harmadnapra az én hölgyeim végre elkészültek a szövet választással. Tudok arra esetet, tisztelt hallgatóm, hogy egy hölgy 10 férfi közül egy másodperc alatt ki tudta választani jövődöbéli férjét, de arra nem tudok esetet, hogy 10 vég szövet közül egy ruhának valót még egy nap alatt is ki tudott választani.

Megjött a szalónú is.

Pontosan megállapítottam a ruha-alak: harangszoknya, oldalban varrott derék és sonka-ujj, mert hát ez a legújabb divat.

Mindig azt tartottam, hogy a női kar a természetben előforduló alakzatok között egyike a legfőkétebbeknek és magis hölgyeink szükségességnek tartják e plasztikailag oly szép testrészt, ruhaszabással egy disznóal alakját adni. És a harang-szoknya és sonka-ujj együtt egy kettős szalvaládé alakját adják ki, melynek két vége vastag s közepe karosu s meg van kötve. Férfi szemmel nézve a dolgot, bizony egy kissé furcsa, hogy egy bájos hölgy, kinek szeme villám, arca

hajnal, ajka korall, foga elefánt csont, nyaka hattyu, termete gazella, lába piskota, mosolya napfény s összességében minden élő lények között a legszebb, a legigézőbb, — divatos ruhájánál fogva egy pár szalvaládéhoz hasonlít. Hjah, ki tehet róla, ha a divat azt parancsolja!

De térjünk vissza a dologra! Nagyon érdekes volt a ruha-diszek megválasztása is. Ugyanaz a vég nélküli tanácskozás a színárnyalatok felett s ebben a szabón is, ki a színeket percekben határozta meg, jelentékeny részt vett: Ez egy perczcel világosabb. Ez meg éppen jó lenne, ha egy perczcel vörösebb lenne!... magyarázta az öltönyök edes szavu varója. — Istenem gondolám magamban — minő elégtételül szolgálna nekem, ha ez a varrónő, valamelyik hölgy ruháját egy néhány perczcel bővebbre szabná, vagy a mi még jobb, az elkészítéssel egy néhány száz perczcel megkésné s hölgyeim a mai estélyen a sonka-ujjakat nem tudnák bemutatni. Ugy is történt, az isten éltesse sok számos perczen át azt a varrónőt, a varrónők életének legvégsőbb határáig.

A ruha-diszek meghatározása után még egy néhány jelentéktelen kérdés került eldöntés alá t. i. a széli hosszúsága, a derék oldalvarrása, mert hát tetszik tudni a tavaly a széli hosszú volt, az idén meg rövid tavaly az uszály járta, az idén már rövid a szoknya, tavaly még a derekakat hátul varrották, az idén meg csak oldalban. Ezek természetesen mind oly lényeges kérdések, miknek eldöntésére órák szükségesek. Mikor aztán ezzel is készen valánk kezdődött az utolsó felvonás: a mérték-vétel. Már ez is fontos kérdés, attól függ minden, mert ha a mérés nem jó, sem az ujjakból sonka, sem a szoknyából harang nem lesz soha.

De mindennél fontosabb a derék bőség, azaz karosúság, mely oly módon számítatik ki, hogy a valóságnál egy centiméterrel kevesebb vétetik.

— Derék bőség 27 centiméter! — hangzik a varrónő édes hangja.

Nyomban egy rossz gondolatom támadt. Ha valami isten csodája folytán a karosúság 27 centiméterrel 57 centiméterre bővülne ki, bizony hölgyeim kevesebb gondot fordítának a sonka ujjakra.

Den'que a méréssel is készen lettünk.

— Aztán november 16-ikára a ruhák okvetlenül készen legyenek, volt a szigorú utasítás s ezzel a ruha választó konferencia szétoszlott.

De hát hol van az én felolvasásom. Az bizony nincs sehol, de megjött e helyett az én gyomorba-jom, mely epéssé, rossz indulatúvá szokott tenni. E kellemetlen érzések hatása alatt aztán leülök s megírom a mit átszenvedtem.

Ez a felolvasás tehát a bosszu műve s igazán jól esik nekem, hogy ezen leleplezésekkel lelke-men könnyíthettem.

Azt bizonyosan tudom, hogy akár tetszett felolvasásom, akár nem, önk udvariasságból a végén egy kissé megfognak tapsolni, de hogy mi lesz majd a jutalmam odahaza, azt csak a jövő fogja megmutatni.

Addig is az isteni irgalom örködik szegény fejem felett.

— Az ex-bolgár fejedelem halála Hartenau Sándor gróf, Battenberg herceg, a volt bolgár fejedelem, a szlívniczi győző, e hó 17-én délelőn 12 órakor meghalt.

— A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara tudatja az érdekelt fakeskedőkkel, hogy a m. kir. államvasutak Budapest jobbparti üzletvezetőség által nagyobb menziségi deszkák és egyéb pályafentartási fák szállítása iránt kibocsátott pályázati hirdetmény a kamara irodájában megtekinthető. Pályázati határidő 1898. december hó 7-ike.

CSARNOK.

A szép molnár leány.

Írta: K. A.

Gyönyörű tavaszi nap volt, a madarak vígan csicseregtek a zöld galyakon. Mindenki örült a természet eme pompájának, csak a szép molnár leány, a gazdag Garadi Julis dala hangzott busan, a mint a ruhát rázta ki a malomárkában.

Épen most bandukol arra Manczi néni, a falu szerelmi postája, s imigyen szólítja meg a buslakodó leányt:

— Mi bajod Juliska lelkem, hogy olyan szomorú a nótád, tán bizony elhagyott a szeretőd, Kovács Ferkó?

Juliska mélyen elpirulva hajtja le fejét s nem szól egy szót sem, csak serényen tovább dolgozik. Manczi néni közelebb lép hozzá, meg fogja a kezét s mondja:

— Hagyd abba dolgotat édes lányom, egy kis beszédem volna veled.

— Hadd hallom hát kedves Manczi néni, mit akar monpani?

— Hát csak azt édes galambom, valid meg nekem öszintén, igaz-e, hogy kikért a gazdag bérlő fia s apád oda is ígért neki?

— Igaz hát, csak nem is megyek egy koldus fiához! — szólott büszkén Julis, míg szemeivel gúnyosan mérte végig az öreg asszonyt, ki bámulva hallgatta a leányt, nem tudta felfogni, hogy komolyan beszél vagy tréfál vele, s feddőleg szól:

— Ej, édes lányom, hogy beszélhetsz így, hisz nagyon jól tudod, hogy az a szegény fia bolondulásig van érte, s ne is tagadd, jól tudom én, hogy te is szereted Ferkót.

— Hát bizony tetszik is nekem a Feri, de az édes apám nem engedi.

— Dehogy nem, csak kérd meg szépen, majd beleegyeznek, hiszen annyira szeret tégedet az öreg Garadi uram, hogy nem fog a boldogságod útjába állani. Aztán van neked édes galambom anyid, hogy abból megélhetnétek becületesen, mert hát a Feri is jó dolgu, a szegény anyját is milyen tisztességesen eltartja.

— Az mind igaz kedves Manczi néni, de hát tehetek én róla, hogy úgy belém bomlott, tudta ő jól, hogy én nem lehetek az ővé soha sem, mert mondtam én azt neki a faluházában is, a mikor a táncz ott volt.

— Ez igaz édes lányom, de azt is mondtad, hogy a másé sem lesz, ha az ővé nem lehetsz. Szegény Feri bizott benned, ő küldött most is ide hozzád, hogy kérdezzem meg tőled, hogy igaz-e, hogy te is beleegyeztél a bérlő fiával házasságba. Olyan szomorú a szegény fiu, kérlek édes Juliskám, vigasztald meg szegényt, meglásd, az Isten is megáld érte.

— No, hát mzdja meg neki, hogy ma este várom a nagy kertben, a kis padon, jöjjön el.

— Kösönöm édes lányom! — mondá az öreg Manczi s egyenesen a Kovácsné házában tartott, hogy elmondja keresztfiának Juliska ízenetét.

Juliska pedig elgondolkozva nézett a kis patakba s felsóhajtott: „Bizony számom én azt a szegény Ferit, olyan ügyes szép legény, hogy nincs a faluban párja, de még a környéken sincs.” De csak egy pillanatig tartott ez elzékenyülése annak a kaczer lánynak, a másik perczen már dalolva dolgozott tovább, de most már vigabban mint az előbb, mert jól esett lelkének, hogy a falu legderekabb legénye bomlik utána. De ám Juliska sem esett hátrább, olyan ügyes, takaros lány nem volt több messze földön sem, mint ő. Azok a mély

tüzi sötét szemek, rózsapiros piczi ajkak sok legénynek megzavarták a fejét s a kaczer, szivtelen leány csak kigunyolni tudta őket. Kovács Ferit is csak hiúságból bolondította maga után.

Juliska dolgát elvégezvén, hazament, hol édes atyja fogadta e szavakkal:

— No, kis aranyos bogarom, készülj, holnap lesz a kézfogó Bartha Mihályval.

— Olyan hamar édes apám, — szólott elkomorodva Juliska.

— Hja! én már öreg vagyok s nem hagyhatlak magadra, gondoskodnom kell jövődről, hogyha majd én is oda megyek anyád mellé, ne maradj egyedül.

— Ne szóljon így édes apám, hiszen még nem is olyan öreg, — szólott Julis szótán vígan dalolva futott a kis mellékszobába, hogy átöltözzék. Hisz estére Ferit várja s szép akar lenni, épp azért legszebb ünneplő ruháját vette fel magára. Valóban igazó szép volt abban a bokrugró tulipános szonnyában s gazdagon zsinórozott magyar lábjában, mosolyogva nézett végig magán, s megelégedve mondá:

— Ha Feri meglát, még jobban megbomlik utánam. De mindegy, ma utoljára találkozom vele s örökre lerázom nyakamról.

Ezalatt besötétedett teljesen. Kisietett a kertbe. Alig foglalt helyet a kis padon, lépteket hallott. Feri jött. Juliska felállt s zavartan nyújtá kezét s aztán szemléstüve mondá:

— Isten hozta Feri!

— Juliskám, ugy-e nem igaz, hogy a te bérlő fiához mégysz feleségül? — kérdé Feri, hirtelen átölelve Juliskát — hiszen te azt mondtad, hogy hogy csak engem szeretsz s másé soha sem leszel.

— Hiszen édes Feri, nem tagadom, szeretlek s én téged, de ha az édes apám így akarja; látod, ő már öreg ember s ha ellenére teszek és valami baja lesz, engedetlenségemet vetik okul, azt pedig nem kívánhatod, hogy az édes apámmal szembeszáljak s hátralevő napjait megkeserítsem.

Feri e szavakra elsápadt s iszonyu dühvel lökte el magát a leányt, s mint szabott oroszlán ordított fel mély fájdalomában:

— Te nem szerettél engem soha, csak hitegetél, játszottál velem, verjen meg az igaz Isten! — s egy fának dölve keservesen zokogni kezdett, siratta elvesztett nyugalma, feldult boldogságát. Juliska szótlanul nézte egy darabig, aztán megszánta a boldogtalan legényt, hozzámént s nyájas szavakkal mondá:

— Ne haragudj édes Feri én reám, ne átkozz, mert hidd el én szeretlek szíven, lelkem mélyéből, s e házassággal az én boldogságomnak is örökre vége lesz. — Ezzel zenvédélyesen átölelte Ferit s elhalmozá forró csókjaival. Feri is megfledkezett mélybátaról, szívéhez szorítá az álnoke leányt s ajkuk egy hosszú fájó csókban olvadt össze. Még sokáig tartotta átölelve Feri a leányt, tudta, hogy utolsó találkozásuk ez, tudta azt, hogy e forró szeretett leányt utoljára tartja karjai között, s e tudatban még egyszer keblére szorítá s egy bucsu csókot nyomva ajkaira, fájdalmas hangon mondá:

— Isten veled Juliskám, légy boldog! — azzal megfordult s nagy busan haza ballagott Anyja már rég aludt. Szép csendesen ment be, leült s elgondolkozott a történetek felett. Nem tudta mit tegyen, százszor is megfordult agyában az öngyilkosság eszméje, de ekkor eszébe jutott édes anyja, kinek ő az egyetlen vigasza, támasza. Fölsóhajtott fájdalomában, hogy miért kellett megismernie e leányt, ki oly nagy csapást mért szívére, talán nem is szerette őt, csak játszott kaczerkodott vele is, mint a többivel. Oh akkor megfojtánám e nyomorult teremest! gondola magában. Egondolatra összereszt, aztán mentegetni kezdé szívében a leányt. De nem, hiszen szeret, boldogtalan ő is, épp úgy mint én s csak apja akarata előtt hajlik meg. Így érte a hajnal, ekkor kimerülten roskadt ágyára s csakhamar jőtékonny álomba merült.

Garadinál nagyban folytak az előkészületek az eljegyzésre. Juliska kipirult arccal sürgölődött, vígan osztogatva parancsait, majd dalra nyitlak meg ajkai s nem birt nagy örömmel, boldogsággal. Szívéből Ferinek még csak emléke is ki volt törölve. Végre eljöttek a lánykérők, s az ünnepélyes aktus után gazdagon terített asztal várta a

nagyszámú vendégserget. A lakmározásnak a hajnali órák vetettek véget.

Az esküvő napja két hétre lett kitűzve.

Minden nevezetes esemény nélkül érkezett el a várva-várt nap. Lázás sietséggel készülődtek a vendégek fogadására. Juliska is készen van már, szép fehér menyasszonyi ruhájában még sokkal szebbnek tűnik fel, mint valaha, csak egy kissé sápadt. Apja oda megy hozzá, megcsókolja s kérdi:

— Boldog vagy-e leányom?

— Oh, boldog, kimondhatatlan boldog vagyok édes apám! — feleli Juliska szeretettel átölelve apját.

Ezután szépen sorba állnak, elindulnak a templomba. Juliska büszkén megy a vőfély karján. A falu népe megbámulja a szép menyasszonyt. A templom zsufolásig megtelik. Ekkor vőlegénye az oltár zsámolyához vezeti menyasszonyát. A pap megáldja frigyüket. Egymáséi lettek. Vig muzsikaszó mellett megy haza a násznép, hol Garadi várja az ifju párt. Bevezeti vendégeit Megkezdődik a gazdag lakoma, mely után tánczra perdül a fiatalság. Juliska veszi ki legjobban részét a tánczból, arca kigyúlt, meg-meglobogtatja fejét felett zsebkendőjét s oda kiált a cigányoknak: »Ropogóé csárdást huzz móré, mert olyan jó kedvem van, hogy kivilágos virradtig tánczolok.« És rázendíti a cigányssereg a ropogós csárdást, Juliska pedig tomboló kedvvel tánczol tovább.

Feri ezalatt nem lel nyugtot otthon, ki s bejár, úgy vonzza valami a Juliskáék házához. Egyet gondol s kapja fegyverét s eindul a kerten keresztül a malomhoz, csendesen, nesztelenül lopózik egyik ablakhoz s benéz, látja Juliskát a mint szilajul tánczol s most egyszerre világos lesz előtte, hogy ez a gonosz leány soha sem szerette őt, csak hitegette, ámitotta. Vad szitok tör ki ajakán, szemében pokoli fény csillog s szól: »No, hát tánczolj a tulvilágon!« Felemeli fegyverét, a ravasz egyet csattan, a vigadóé mámoros zajából egy vérfagyasztó éles sikoly hangzik ki s a szép menyasszony halva rogygy a padozatra. Ott fekiúdt a szép asszony halva, vére pirosra festette hófehér ruháját. A nászágy helyet koporsóba fekiúdt.

Ferit ettől a naptól fogva nem látta többé senki a faluban. Hova lett, mi lett belőle? Ki tudná azt megmondani!

Hirdetések.

Egész selyem, mintázott Fou-lardokat (mintegy 450 különböző fajanban, méterenkint 85 krtól 3 frt 65 krig — valamint fekete, fehér és színes selyem-szöveteket 45 krtól 11 frt 65 krig szállít — sima koczkás, csikos, virágos, damasztolt minőségben (mintegy 240 téle fajtában és 2000 különböző szín és árnyalatban) szállít postabér és vámmentesen **Henneberg G.** (cs. kir. udv. sz. illító) **selyem-gyára Zürichben.** Minrák postafor-dulóval küldetnek. Svájczba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Speczialista sérvkötőkben

Keleti cs. és kir. osztr. magyar és belga kir. szabadalmazott sérvkötője a leghíresebb orvosi autoritások által legjobbnak van elismerve. Nem csuszlik, nem gyakorol kellemetlen nyomást és rendkívül célszerű.

Ujdonság! Keleti féle gummi sérvkötő, a pelották teljesen a sérvhez idomíthatók, szarvasbőr védővel és biztonságos övvel. Egyoldalú 6 frt, kétoldalú 12 frt. Suspensorium, haskötő (elastikus) gummi göröcsér harisnya, háttartó, orthopédiai műleges tűző, műleges lábak és kezek.

Gummi! gyeduli képviselőre Osztr. Magyarországon a párisi „F. Ber-guerand Fils” gyárosnak.

Jotallás mellett valódi párisi gummi és halholyag tejtja 2 frttől 6 frtig. Boutsamericans 3 frtől 5 frtig. Pely-Porns 1.00 frttől 2.50 krig. Ballattó de femmes 4.50 frtől 6 frtig. Megrendeléseket diszkrétan és gyorsan eszközöl.

KELETI J. cs. és kir. osztr. magyar és belga kir. szabadalmazott. Budapest IV., Koronaherceg utca 17. (szervikák palotája.)

Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.